

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος: Η πνευματική κρίση- αίτια- αποτελέσματα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μπροστά στις σοβαρότατες, τραγικές και πρωτόγνωρες δυσχέρειες της εποχής που ζούμε, τρεις λύσεις ευρίσκονται ενώπιόν μας.

Η μία λύση είναι να κλείσουμε τα μάτια και να πούμε ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα. Να γίνουμε στρουθοκάμηλοι. Αλλά η λύση αυτή, μοιάζει με το να επιχειρήσης, την θεραπεία του πυρετού, σπάζοντας το θερμόμετρο.

Η άλλη λύση είναι, να συμμορφωθούμε με τον αιώνα τούτον. Να γίνουμε όρνια. Δηλαδή, ας μου επιτραπή η έκφραση -κοινώς- ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΤΤΑ. Όταν όμως, είσαι αετός, δεν μπορείς να πης: «Θα κόψω τα φτερά μου, και θα γίνω ερπετό, για να ζω κι εγώ, όπως ζουν τα ερπετά». Αλλά ο μαδημένος αετός, ο αετός χωρίς φτερά, δεν είναι καν αετός, είναι μελλοθάνατος.

Μένει μία τρίτη λύση, η χριστιανική αντίσταση. «Αντιστήναι τη ημέρα τη πονηρά» λέγει ο Απόστολος (Εφεσ. στ 13). Το »οχι«, είναι μία πολύ μικρή λέξη. Έρχονται όμως στιγμές, που απαιτείται γιγάντιο χριστιανικό ανάστημα, για να την προφέρεις.

Με την βόήθεια του Θεού, ας αποκτήσουμε όλοι αυτό το γιγάντιο ανάστημα, με προσευχή, με μετάνοια, με αντίσταση, που θα έχει διάκριση, χωρίς ακρότητες και φανατισμούς, με ορθή πίστη και πειθώ, να μην δεχθούμε και να πούμε ΟΧΙ σ' εκείνα που θέλουν να μας επιβάλλουν!

Που φθάσαμε!..... Να διεκδικούμε τα δεδομένα, τα προφανή, να διεκδικούμε τα κεκτημένα!

Όσο βαρύ φορτίο κι αν προσπαθήσουν να μας φορτώσουν, να μην γονατίσουμε, απλώς να είμαστε έτοιμοι για γερές πλάτες. Και γερές πλάτες έχουμε, όταν έχουμε μέσα μας τον Χριστό, όταν ζούμε κατά Θεόν.

Ο Χριστός με την Σταύρωση και την Ανάσταση Του έθεσε την Εκκλησία μέσα στον κόσμο. Ο Σατανάς εφρύαξε και αγωνίζεται να θέση τον κόσμο, την εκκοσμίκευση, μέσα στην Εκκλησία. Επιπλέον δε, τώρα θέλει να διώξη και τους εναπομείναντας πιστούς από την Εκκλησία.

Η Εκκλησία ιδρύθηκε με τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού και σύμφωνα με την υπόσχεσή Του θα συνεχίση την πορεία Της μέχρι της Δευτέρας Παρουσίας, όπου εκεί ανήκει το πραγματικό και οριστικό είναι της Εκκλησίας Γι' αυτό και η Εκκλησία ουσιαστικά είναι ΕΙΚΩΝ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ. Και πρέπει ο καθένας μας να αναζωγραφή τα υστερήματα των παθημάτων του Χριστού, και να σηκώνη και να αντιμετωπίζη τους σταυρούς, απ' όπου κι αν προέρχονται. Είτε είναι προσωπικοί, είτε από τον Σατανά, είτε από τον κόσμο.

Η πολιτική σημερινή ανθρωπίνη δικαιοσύνη μοιάζει με την αράχνη, που με τον ιστό της (τους νόμους της δηλαδή), μπορεί να πιάνη τα μικρά ζώδια, τα κουνουπάκια και τις μυγούλες και να τα καταβροχθίζει. Αδυνατεί όμως να συλλάβη τα μεγάλα θηρία του δάσους (δηλαδή του ΚΡΑΤΟΥΣ) τις ΑΡΚΟΥΔΕΣ και τα ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ, που την αγνοούν -την περιφρονούν και την ξεσκίζουν!...Και μετά από όλα αυτά, έχουν το θράσος να ξεφωνίζουν: «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ», για να καλύψουν τον παράνομο, εξωφρενικό πλούτο, τα καμουφλαρισμένα συμφέροντά τους και για να προχωρήσουν στα διαβολο-κατευθυνόμενα σχέδιά τους.

Οι άνθρωποι σήμερα ζουν σαν να πρόκειται να μην πεθαίνουν και πεθαίνουν σαν να μην έχουν προλάβει να ζήσουν.

Και νομίζουν όλοι αυτοί που ζουν μέσα στην κρυμμένη σατανική χλιδή ότι κοιμούνται ήσυχα. Η στιγμή της πραγματικής ησυχίας, δεν είναι εκείνη που κοιμόμαστε, αλλά εκείνη που κοιμάται ήσυχη η συνείδησί μας.

ΟΥΑΙ! ΣΤΟΥΣ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥΣ!...

Άνθρωποι μικροί, χωρίς Χριστό, χωρίς αξίες και ηθικό ανάστημα, που κατάφεραν, ανέντιμα, να αναρριχηθούν σε μεγάλα κοσμικά αξιώματα. Το μόνο που πέτυχαν η θα πετύχουν είναι ο,τι και ο νάνος που έκλεψε και φόρεσε στολή γίγαντα -ΤΗΝ ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΗΣΗ.

Ο κόσμος είναι σήμερα τόσο διεφθαρμένος, ώστε υπάρχει ένα επάγγελμα, που μπορεί να δοξάση όποιον το εξασκήσει, γιατί λίγοι το ξέρουν. Το επάγγελμα αυτό είναι η τιμιότητα.

Με θλίψη και πόνο λέγω, αγαπτοί μου αδελφοί: Που φθάσαμε!....

Έλεγε ο Διογένης: «Με το φανάρι ψάχνω να βρω άνθρωπο».

Φοβάμαι και λυπάμαι, μήπως στον καιρό που ζούμε, πρέπει να λέμε, πριν ζητήσεις τον άνθρωπο, ψάξε για το φανάρι.

Τον άνθρωπο, λέει ο Αριστοτέλης, τον ξεχωρίζουν από το ζώον, δύο πράγματα, «ο γέλως και η αιδώς», δηλαδή το γέλιο και η ντροπή. Το ζώον δεν γελάει ποτέ, και δεν ντρέπεται για τίποτε. Ο άνθρωπος όμως, που δεν γελάει ποτέ, ρέπει προς την ψυχοπάθεια όπως αυτοί που γελάνε χωρίς λόγο... Κοιτάξτε γύρω σας. Στην κοινωνία που ζούμε. Βλέπετε συχνά υγιή χαμόγελα; Πολύ σπάνιο.

Όπου δεν υπάρχει Χριστός -υπάρχει ψυχίατρος. Και εκείνος που δεν ντρέπεται για τίποτε, ρέπει προς την αποκτήνωση. Και ζούμε στην εποχή που δεν υπάρχει ντροπή. Πατάμε επί πτωμάτων και αυτό είναι τραγικό και κτηνώδες. Εάν δεν συμμορφωθούμε, τα αποτελέσματα θα είναι ολέθρια.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΟΙ και αυτό μας ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Στην Αμερική, στον τεράστιο ζωολογικό κήπο της Νέα Υόρκης, όπου εκτίθενται όλα τα θηρία της γης, υπάρχει μία μικρή σπηλιά με την επιγραφή: «Εδώ κατοικεί, το φοβερώτερο θηρίο που ζει στον πλανήτη». Ο επισκέπτης, περίεργος, προχωρεί στο βάθος της σπηλιάς και βλέπει ξαφνικά ένα πελώριο καθρέφτη που μέσα του αντικρύζει, φυσικά, το είδωλό του. Στην βάση υπάρχει η επεξήγησι : «Ο άνθρωπος είναι το φοβερώτερο θηρίο της γης, γιατί από την εμφάνισή του μέχρι σήμερα, ψάχνει να βρη τρόπους, για να αφανίση το είδος του».

Αγαπητοί μου αδελφοί! Ο άνθρωπος, στην κλίματα των αξιών, είναι προτελευταίος. Επάνω, στο πρώτο, το κορυφαίο σκαλί, στέκει ο Θεός. Κατωθέν του, στο έσχατο σκαλί, κυλιέται το κτήνος, η αθλιότητα. Για το επάνω, για τον

Θεό, απαιτείται άλμα αγωνιστικό (όπως έκαναν οι Άγιοι μας). Για το κάτω, πήδημα θανάτου. Η επιλογή, μεταξύ αθλιότητος και Μεγαλείου ανήκει στον ΙΔΙΟ τον άνθρωπο. Δυστυχώς, πολλοί, σήμερα, έχουν επιλέξει την αθλιότητα.

Οι πολιτικοί μας, οι άρχοντες, οι διοικούντες την διαλυμένη χώρα μας, διαμορφώνουν, λόγω συμφερόντων, και γνωρίζουν καλά τις τιμές για μισθούς, τις τιμές για φόρους, τις τιμές για περικοπές! ΜΟΝΟ ΤΙΜΕΣ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ!.. Δεν γνωρίζουν όμως από αξίες. Περιφρονούν, δεν υπολογίζουν, δεν σέβονται και θέλουν να αφανίσουν αξίες και θεσμούς. Όπου δεν υπάρχει Χριστός, αυτές δυστυχώς είναι οι συνέπειες. Οι συνέπειες της πνευματικής κρίσεως. ΑΥΤΗ είναι η κρίση που περνάει η χώρα μας (και γενικά η ανθρωπότητα).

Φταίνε μόνο οι μεγάλοι; ΟΧΙ... Φταίμε και εμείς!... Οι μεγάλοι την δουλεία τους έκαναν! Εμείς τι κάναμε; Βάλαμε μετάνοια και βοηθήσαμε τα σχέδιά τους!.... Γίναμε σκουλήκια και παραπονιόμαστε και αναρωτιόμαστε γιατί μας πατούν! Δεν μπορεί κανείς, να ανεβή στην πλάτη σου, εκτός εάν ΕΣΥ ο ΙΔΙΟΣ σκύψης. Σκύψαμε, λοιπόν, υπεκύψαμε, συμβιβαστήκαμε, ανεχτήκαμε, υπεχωρήσαμε, ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΜΕ, ΔΕΛΕΑΣΤΗΚΑΜΕ και άλλα πολλά....

Γιατί όλα αυτά;

Από τα πάθη μας, από τα λάθη μας. Υπάρχουν λάθη, που τα δικαιολογώ και πάθη που τα συγχωρώ, είναι.... τα δικά μου. Εγωισμός, υπερηφάνεια, πλεονεξία, φιλαυτία, αυταρέσκεια κ.λ.π. Είναι αυτό το φρόνημα Χριστιανικό; Τι έκαναν οι Άγιοί μας; Ταπείνωση, λιτότητα και πολλά άλλα.

Μας σερβίρανε την υπερκατανάλωση και την δεχθήκαμε με σατανική ευχαρίστηση.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΩΝ: «Κάποιος, είχε τα πάντα, όλα όσα ήθελε, εκτός από τα αναγκαία. Γι' αυτό ήτανε φτωχός».

Ο Σατανάς δεν μας παρασύρει απότομα στην καταστροφή. Μας ελκύει λίγο-λίγο. Αλλά εμείς δεν χρειαζόμαστε μεγάλη έλξη, τρέχουμε από μόνοι μας. Και μετά από την υπερκατανάλωση και όλα τα υπόλοιπα, μας πασάρανε και την οικονομική κρίση. Θα υπήρχε οικονομική κρίση αν δεν προϋπήρχε πνευματική κρίση;

Είμαστε λοιπόν συνυπεύθυνοι. Και κατά τα άλλα είμαστε Χριστιανοί. Και φθάσαμε σήμερα μέσα στο κράτος μας, μέσα στα σπίτια μας και παντού να μας σπέρνουν τον φόβο και την ανασφάλεια για να μας αποπροσανατολίσουν. Και τώρα πια ο Σατανάς χορεύει, η μάλλον ο Σατανάς τραγουδάει κι εμείς χορεύουμε στον δικό του ρυθμό.

Φταίει μόνο ο Σατανάς; ΟΧΙ! Εμείς του δώσαμε την άδεια. ΕΜΕΙΣ, η κακή μας προαίρεση, τα πάθη μας και πάνω απ' όλα το ΕΓΩ ΜΑΣ.

Γνώσεις έχουμε πολλές. ΓΝΩΣΗ ΔΕΝ έχουμε. Η εποχή μας πνίγεται από πληροφορίες αλλά πεθαίνει από δίψα για γνώση. Γι' αυτό μία ζωή ορθολογισμό, ζούμε ανάμεσα στο πως, στο πότε, στο που και στο γιατί. Το πρώτο βήμα προς την γνώση είναι να καταλάβει κανείς την άγνοιά του.

Οι Αρχαίοι έλεγαν: «Γνώθι σαυτόν». ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΠΟΥΜΕ πρώτα «Γνώθι Θεόν», διότι χωρίς »γνωθι Θεόν», δεν υπάρχει »γνωθι σαυτόν». Αλλά που τέτοιο πράγμα!.... Μας αφήνει το εγώ μας; Μας αφήνουν οι πλάνες μας, μας αφήνει η κοσμική δόξα;

Είπε ο Παστέρ: Θα έδινα ευχαρίστως όλη την δόξα μου ως επιστήμονας, για ένα ψίχουλο από την δόξα του Μεγάλου Αντωνίου, ο οποίος δεν ήξερε ούτε να διαβάσει.

Εμείς και μόνο στη σκέψη ότι θα χάσουμε την κοσμική δόξα, τις υπερβολικές ανέσεις και πολυτέλειες, μας πιάνει κατάθλιψη.

Αγαπητοί μου αδελφοί, ο χριστιανισμός εκπολιτίζει, αλλά ο πολιτισμός δεν εκχριστιανίζει. Θεωρούμε κατόρθωμα ότι φθάσαμε σε μηχανές που «σκέπτονται» και ενεργούν σαν «άνθρωποι». Ο κίνδυνος όμως είναι να καταντήσουν οι άνθρωποι να σκέπτονται και να αισθάνονται σαν μηχανές. Η, μήπως ήδη έχουμε καταντήσει έτσι; Διερωτώμαι....

Την εποχή μας κατακλύζουν οι »κομπιουτερς - μνήμες». Ο σύγχρονος όμως άνθρωπος, ο άνθρωπος χωρίς Χριστό, πάσχει κυρίως από »κομπιουτερ - λήθης». Δηλαδή, θέλει και προσπαθεί να ξεχάσει τους φόβους του, τις ανασφάλειές του και τις εν γένει ενοχές του και ΟΧΙ να αποβάλλει τα πάθη του και όλες τις συνέπειες από αυτά. Ενώ, όταν και εάν ζούμε κατά Θεόν, θέλουμε, όχι να ξεχάσουμε τα πάθη μας, αλλά να τα θεραπεύσουμε.

Πολλοί άνθρωποι καταναλώνουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους, για να κάνουν άθλιο το υπόλοιπο. Γι' αυτό, συχνά αντιπαθούμε τους σωστούς ανθρώπους - όχι για το τι είναι-αλλά για το τι είμαστε εμείς!

Δεν μας συμφέρει να κυκλοφορούν σωστοί άνθρωποι στην πιάτσα. Θίγεται το λερωμένο εγώ μας και φοβόμαστε μην αποκαλυφθεί και τσαλακωθεί...

Στο χτύπημα της θύρας του Παραδείσου, βαρειά αντήχησε η ερώτηση: «Ποιός είναι»; ρώτησε από μέσα ο Χριστός. «Εγώ», απήντησε ο ασκητής. Η πόρτα έμεινε κλειστή. Έφυγε πάλι ο ασκητής για την έρημο, υποβλήθηκε σε νέες πνευματικές ασκήσεις και ξαναγύρισε. Χτύπησε την πόρτα και στο ερώτημα »Ποιος είναι;»

αυτήν την φορά απήντησε «Εσύ». Άνοιξε, τότε, διάπλατα η θύρα, γιατί είχε τώρα πια ανακαλύψει ποιο ήταν εκείνο το εμπόδιο που την κρατούσε πριν κλειστή. Ήταν το »εγώ» του εγωιστή ανθρώπου, που έπρεπε τώρα να αντικατασταθή με το »Εσύ» του Χριστού.

Όποιος νίκησε τον εαυτό του, δεν έχει να φοβάται κανέναν αντίπαλο.

Είπε Γέρων: «Σε όλη μου την ζωή πάλαιψα με τον εαυτό μου, για να σώσω τον εαυτό μου από τον εαυτό μου». Ψάχνουμε γύρω μας, έχουμε ατελείωτους λογισμούς με τους πνευματικούς μας, με τους φίλους, με τους γνωστούς, με τους άλλους, με όλους. Πάντοτε φταίνει οι άλλοι. Ταλαίπωρε άνθρωπε, ψάξε μέσα σου, ψάξε για σένα. Από σένα πηγάζουν όλα, από τα πάθη σου, από τον εγωισμό σου, από τις ζήλεις σου, από τις κακίες, τα κόμπλεξ σου και τόσα άλλα. Ο μεγαλύτερος εχθρός μας είναι ο ίδιος μας ο ΕΥΑΤΟΣ.

Μη στάζεις δηλητήριο, δεν προξενείς τίποτε στους άλλους. Εσύ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ αυτοδηλητηριάζεσαι και αυτοτιμωρείσαι.

Εκείνοι που μπορούν, πράττουν. Εκείνοι που δεν μπορούν, σχολιάζουν. Ποιοί κατηγορούν την Εκκλησία, ότι απαιτεί τυφλή υπακοή το δόγμα της; Εκείνοι που πιστεύουν στις χειρότερες εφημερίδες, στα εντελώς διεστραμμένα και παραπλανητικά κανάλια των τηλεοράσεων και πιο συχνά στις πιο γελοίες δεισιδαιμονίες.

Ποιοί κατηγορούν την Εκκλησία ότι υποβιβάζει τον άνθρωπο; Εκείνοι που διεκδικούν τον πίθηκο για πατέρα, η για πεθερό – όπως θέλετε πάρτε το -, την τύχη για δάσκαλο, την ηδονή για κανόνα της ζωής, το μηδέν για τέλος.

Ποιοί κατηγορούν την Εκκλησία πως δεν είναι επιεικής; Όσοι δεν επιτρέπουν σε κανέναν να έχη άλλη γνώμη από την δική τους.

Κατηγορούν επισκόπους, παπάδες, μοναχούς, αλλά ποιο το όφελος; Η λάσπη που ρίχνουμε στους άλλους, λερώνει μόνον τον εαυτό μας. Ειρωνεύονται και χλευάζουν ταπεινούς ανθρώπους, γνησίους Χριστιανούς που αγωνίζονται για την πίστη τους. Όποιος μιλά με καταφρόνηση για ταπεινό άνθρωπο, είναι σαν να άνοιξε το στόμα του εναντίον του Θεού....

Σε μία λαϊκή εξέγερση, ο λαός είχε πετροβολήσει ένα άγαλμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οι αυλικοί, τότε, συνέστησαν στον Μέγα Κωνσταντίνο να προβή σε παραδειγματική τιμωρία. «Έγκλημα διέπραξαν οι άνθρωποι αυτοί», του είπαν. «Τόλμησαν να λιθοβολήσουν το σεπτό πρόσωπό σου». «Μα, τι λέτε;» είπε ο Μέγας Κωνσταντίνος με αγαθότητα, φέρνοντας συγχρόνως τα δάκτυλά του στο πρόσωπό

του. «Εγώ, δεν νοιώθω καμμία πληγή στο μέτωπό μου, λέγει ο Άγιος. Τους συγχωρώ όλους».

Αγαπητοί μου αδελφοί, στην εποχή μας ΛΙΓΑ μέτωπα καθαρά υπάρχουν!.... Αλλά που έχουμε καταντήσει! Λερωμένα δάκτυλα να δείχνουν και να κατηγορούν τα καθαρά μέτωπα.

Η Εκκλησία είναι σαν το τζάκι. Άλλοι παίρνουν απ' αυτό την φλόγα και άλλοι την στάχτη. Οι πρώτοι ασχολούνται και εμβαθύνουν στα «θεία» και υπερκόσμια και ανεξάντλητα της Εκκλησίας και απολαμβάνουν ζεστασιά, και όχι μόνο. Οι άλλοι, απασχολούνται, ανασκαλεύουν, κουτσομπολεύουν και όχι μόνο, τα ανθρώπινα, τα ευτελή, που συμβαίνουν από ανθρώπους της Εκκλησίας, και γεύονται στάχτη.

Κάποιος, κουτοπόνηρος, πλησίασε έναν ασκητή και τον ρώτησε: «Τι είναι Γέροντα για τον Θεό 1.000 χρόνια;» «Ένα λεπτό της ώρας, παιδί μου», αποκρίθηκε ο ασκητής.... «Και τι είναι μία βαλίτσα χρυσάφι;» «ΤΙΠΟΤΕ, μία δραχμή», είπε ο ασκητής. «Τότε, παρακάλεσε, Γέροντα, τον Θεό να μου δώσει μία δραχμή!...».

Τον λοξοκοίταξε ο ασκητής, σιώπησε, και σε λίγο του απάντησε:

«Το είπα στον Θεό και μου είπε να περιμένεις ένα λεπτό της ώρας!...».

Ένας άλλος, εξυπνάκις, θέλοντας να κάνει φτηνό πνεύμα και να ειρωνευτή, πλησίασε μετά το κήρυγμα τον Ιερέα και τον ρώτησε: «Πάτερ δεν μας είπατε κάτι! Στην κόλαση, τους αμαρτωλούς τους ψήνουν η τους βράζουν;» «Δεν ξέρω φίλε μου», είπε ο Ιερέας. «Αυτό θα το διαπιστώσεις μόνος σου»!

Άνθρωποι, που αντί να αγωνίζονται πως θα ζήσουν κατά Θεόν, απεραντολογούν σε σχολαστικές συζητήσεις περί Θεού και Αγίων! Αν τύχη και δουν δύο πόρτες, που στη μία είναι γραμμένο »ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ« και στη άλλη »Διαλεξίς περί Παραδείσου« θα προτιμήσουν να μπουν στην δεύτερη πόρτα....

Να μη λατρεύεις τον Θεό που ΕΣΥ δημιούργησες, αλλά τον Θεό που δημιούργησε εσένα!... Με τις ατέρμονες δογματικές συζητήσεις, εκζητήσεις και εκκλησιολογικές φιλονεικίες επιχειρούμε να μπούμε στα οικογενειακά του Θεού. Και το μόνο που καταφέρομε είναι να μένωμε, δυστυχώς, έξω από την οικογένεια του Θεού.

Έλεγε ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης: «Όλοι είμαστε, αναμφισβήτητα, παιδιά του Θεού, αλλά πόσοι από μας βρίσκονται στο σπίτι του Πατέρα τους»;

Αγαπητοί μου αδελφοί, ο Θεός δεν ζητά συνηγόρους, που προβάλλουν με τα λόγια

τους την αξία του Χριστιανισμού. Ζητά πιστούς που να δείχνουν, με τον άψογο βίο τους, την δύναμη του Χριστού. Η καλύτερη υπεράσπιση του Χριστιανισμού, αλλά και η χειρότερη δυσφήμισή του, προέρχεται από τον βίο και την πολιτεία των φερομένων ως πιστών του. Πολλοί μιλούν για τον Χριστιανισμό με το μέτρο, αλλά τον ζουν με τον πόντο. Η διαφορά μεταξύ του φανατισμού και της πίστης είναι ότι την πίστη μπορείς να την εξηγήσεις, χωρίς να γίνης έξω φρενών. Ο φανατικός άνθρωπος είναι σαν εκείνον που φωνάζει δυνατά, μόνο και μόνο για να ακούη τον αντίλαλο της φωνής του ο ίδιος. Ποιός είναι ο φανατικός; Ο άνθρωπος που δεν αλλάζει γνώμη, αλλά δεν αλλάζει και θέμα.

Πολλοί άνθρωποι φιλονεικούν για την θρησκεία, γράφουν περί αυτής, μάχονται γι' αυτή, λένε ότι είναι έτοιμοι να πεθάνουν χάριν αυτής, εκτός από το να ζουν σύμφωνα με αυτήν.

Ένας σοφός είπε για τον δραστήριο άνθρωπο, που αγωνίζεται χωρίς σκοπό: «Τρέχει, τρέχει ακούραστα, πάνω – κάτω στο γήπεδο, μόνο που ξεχνάει πως υπάρχει και μπάλα»!

Ο πιστός που θέλει να κάμη εναρμόνια τη ζωή του, πρέπει να στρέψη την πλάτη του στις παραφωνίες και στα ατελείωτα φάλτσα του κόσμου.

Πολλοί θεολογούμε, αλλά πόσοι θεοπρακτούμε; Πόσοι δηλαδή κάνουμε το θέλημα του Θεού;

Ένας Γέροντας ασκητής συνήθιζε να λέη: «Αν ο Θεός με πρόσταζε να περάσω δια μέσου ενός τοίχου, θα το έκανα. Η δική μου δουλειά θα ήταν να περάσω, η δική Του, η δουλειά του Θεού, να γκρεμίση τον τοίχο».

Αγαπητοί μου αδελφοί, εκείνα στα οποία σκοντάφτουμε είναι τα πετραδάκια. ΟΧΙ το βουνό.

Οι κλέφτες, παλαιά, πεταλώνανε τα άλογά τους ανάποδα, ώστε να παραπλανούν τους διώκτες τους, που έψαχνα τα χνάρια τους. Έτσι και ο Διάβολος, δεν μας κάνει μετωπική επίθεση, αλλά μας στήνει παγίδες. Και όταν μπαίνει στην καρδιά μας, και όταν προσποιήται ότι τάχα φεύγει.

Έλεγε κάποιος Γέροντας: «Γι' αυτό χρειάζεται ΛΑΓΩΝΙΚΟ, για να τον πιάσης τον Διάβολο, και ΤΕΤΟΙΟ Λαγωνικό είναι ο καλός εξομολόγος». Αρκεί να έχη προηγηθεί μετάνοια. Διότι, εξομολόγηση ΧΩΡΙΣ μετάνοια, δεν είναι καν εξομολόγηση. Ο άνθρωπος ο αμετανόητος, που συνεχώς αμαρτάνει και ούτε καν προσπαθεί να μετανοήση, είναι εκείνος ο οποίος δεν θέλει τελικά να μετανοήση. Είναι σαν εκείνον που σκότωσε τους γονείς του και στην απολογία ζήτησε από το

Δικαστήριο να τον λυπηθή, γιατί ήταν ορφανός!

Εκτός των άλλων που προανεφέραμε, αγαπητοί μου αδελφοί, ένα πάρα πολύ σοβαρό θέμα, που απασχολεί την εποχή μας, είναι η διάλυση της οικογένειας. Υπάρχει σήμερα σωστή χριστιανική οικογένεια; Σπάνιο! ...

Η καλή οικογένεια, είναι όπως η κατοικία. Δεν φυτρώνει, κατασκευάζεται από την χριστιανική αγωγή των γονέων, που δεν ξέρω σε ποίο βαθμό υπάρχει σήμερα και από την παιδεία των σχολείων που σήμερα είναι ανύπαρκτη έως πολύ αρνητική.

Παλαιότερα, το ανδρόγυνο έπρεπε να έχει ένα πολύ σοβαρό λόγο για να χωρίση. Σήμερα, αναζητεί ένα πολύ σοβαρό λόγο για να μη χωρίση.

Συζητάνε οι γονείς πολύ για τα παιδιά τους. Δεν συζητάνε όμως με τα παιδιά τους.

Λέει ένα γνωμικό: «Σε όποιο σπίτι δεν μπαίνει ο ήλιος, μπαίνει ο γιατρός». Οι σύγχρονοι άνθρωποι, στις σημερινές οικογένειες, διαπιστώνουν ότι: «Σε όποιο σπίτι δεν μπαίνει ο Χριστός, μπαίνει ο ψυχίατρος». Ένα παιδί, επισκέφθηκε έναν ψυχίατρο, και ο γιατρός τον ρώτησε: «Σε αγαπάνε, παιδί μου, οι γονείς σου;» Και το πληγωμένο παιδί απάντησε: «Το πρόβλημα δεν είναι αν με αγαπάνε, αλλά αν έχουν οι ίδιοι αγάπη μεταξύ τους».

Μία κυρία είπε σε κάποιο Γέροντα για τον γιό της, ότι δεν έδινε καμμία σημασία στα όσα αυτή του έλεγε για τον Θεό και την πίστη. «Θα σας δώσω μία συμβουλή», της είπε ο Γέροντας. «Να μιλήσετε στον Θεό για τον γιό σας και όχι μόνο στον γιό σας για τον Θεό».

Με πόνο και λύπη είπε κάποιος: «Μη καταπιέζετε τα παιδιά σας. Σκεφθείτε ότι έχουν "δίκαιο". Μεγαλώνουν σ' ένα κόσμο εντελώς απάνθρωπο. Εσείς, μεγαλώσατε σ' έναν κόσμο, όπου είχατε και πείνα και ανέχεια και δυστυχία και φτώχεια. Επομένως μπορούσατε να ελπίζετε!... Σήμερα, τα παιδιά σας δεν έχουν σε τι να ελπίζουν, όταν τα έχουν προ πολλού όλα. Και του πουλιού το γάλα, χάμπουργκερ, χρήματα, τηλεόραση, υπολογιστές, κινητά, μηχανάκια, επώνυμα ωραία ρούχα κ.λ.π.. είναι τα φτωχά, μπουκωμένα. Λυπηθείτε τα!» Και μετά ψάχνουμε να βρούμε τι φταίει! ...

Οι σήμερα τιμώμενοι Άγιοι μας και γενικά όλοι οι Άγιοί μας, από τι έγιναν Άγιοι; Από τα θαύματα; ΟΧΙ! Αυτό είναι δουλειά μόνο του Θεού. Αλλά, από την προσωπική τους Αρετή έγιναν Άγιοι!

Η αρετή είναι κατάσταση εμπόλεμη. Ένας πόλεμος διαρκής και ακατάπαυστος κατά του εγωϊσμού μας.

Δεν έδωσε στον Χριστό τίποτε εκείνος που δεν του τα έδωσε όλα. Ο Χριστός -μία λάθος αντίληψη που έχουμε - δεν αποτελεί υπόσχεση για την μη δημιουργία θύελλας. Αποτελεί όμως ασφάλεια μέσα στη θύελλα.

Ας συνετισθούμε και ας ακούσουμε τον συνεχή και ποικίλλο συναγερμό με όλα αυτά που συμβαίνουν τον καιρό ετούτο. Διάλυση κράτους, οικογένειας, παιδείας, ανελέητος και πονηρός πόλεμος κατά της θρησκείας μας και λοιπά. Όλα αυτά, είναι σειρήνες και χτυπάνε.

Ας μετανοήσουμε και ας προσευχηθούμε. Είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι. Να αρνηθούμε όλα όσα θέλουν να μας περάσουν. Δεν διεκδικούμε κάτι, απλώς τα δεδομένα, τα απαιτούμε. Ας αποκτήσουμε το φρόνημα των τοπικών προστατών Αγίων μας. Ταπείνωση -προσεύχή-μετάνοια.

Τι είναι μετάνοια; Αλλάζω νου! Παύω να αμαρτάνω. Μίμησις των Αγίων.

Αν οι δύσκολες περιστάσεις μας βρουν κοντά στο Θεό, τότε σίγουρα θα βρούμε τον Θεό μέσα στις δύσκολες περιστάσεις.

Αυτός ο οποίος δεν είναι πνευματικός έως την σάρκα του, τελικά γίνεται σαρκικός έως το πνεύμα του.

Υπάρχουν δύο ειδών ελευθερίες. Υπαρχει η ψεύτικη ελευθερία, οπότε είναι κανείς ελεύθερος να κάνει ο,τι θέλει, και η αληθινή ελευθερία οπότε είναι κανείς ελεύθερος να κάνει ο,τι πρέπει. Κι εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί, ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε. Να αναλάβουμε, λοιπόν, όλοι μας τις ευθύνες μας πριν είναι πολύ αργά.

Να ψάξουμε να βρούμε το σφουγγάρι που θα σβύσει τις ανορθογραφίες που γεμίζουν τον μαυροπίνακα που έχουμε μέσα στην ψυχή μας. Για πολλούς ανθρώπους το πρόβλημα δεν είναι που δεν μπορούν να βρουν την λύση, αλλά που δεν μπορούν να δουν ούτε το πρόβλημα.

Το ερώτημα δεν πρέπει να είναι ποιός έχει δίκαιο, αλλά ποιό είναι το δίκαιο!

Όταν οι θεσμοί διατρέχουν κίνδυνο, η σιωπή δεν είναι χρυσός. Είναι κάρβουνο που μουτζουρώνει!... Και μία σπίθα, είναι αρκετή για να δημιουργήσει πυρκαγιά. Και στην περίπτωση μας ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ. Γιατί όπως είμαστε υπόλογοι για κάθε βλαβερό μας λόγο, έτσι είμαστε υπόλογοι και για κάθε ΕΝΟΧΗ ΣΙΩΠΗ μας. Είπε

κάποιος: «Την εποχή μας βαραίνει η ενοχή, όχι τόσο για τις κακές πράξεις των κακών ανθρώπων, όσο η αποτρόπαιη, απαράδεκτη, σιωπή των καλών ανθρώπων για τις κακουργίες των κακών».

Στην παρούσα ζωή, ο ένας, μικρός η μεγάλος, θα κρίνεται πάντοτε από τους άλλους. Στη μέλλουσα όμως ζωή οι πολλοί, δηλαδή οι πάντες, θα κριθούμε από τον ΕΝΑ! Το Θεόν. Η απόφαση για τους πολλούς θα είναι τότε η ετυμηγορία του ΕΝΟΣ. Εδώ σ' αυτή την ζωή, οι κρίσεις των ανθρώπων για τους άλλους στηρίζονται σε ο,τι βλέπουν μόνον ως θεατές. Η κρίσις του Θεού για όλους μας όμως βασίζεται σε όσα γνωρίζει, ως τέλειος καρδιογνώστης ο Θεός.

Προσπάθησε, να μην εξογκώνης τα σφάλματα των άλλων! Να μη σε χαρακτηρίζη δηλ. η τακτική του γελοιογράφου, που εξογκώνει κάτι για να το σατυρίση. Να σε διακρίνη, αντίθετα, η ευγένεια του καλού ζωγράφου που διορθώνει κάτι για να το ομορφύνη. Μην ασχολείσαι με το κακό που βλέπεις πανεύκολα γύρω σου. Προσπάθησε να ανακαλύψης την αρετή, που είναι συνήθως κρυμμένη. Να είσαι εξερευνητής των μαργαριταριών της αρετής στον απέραντο ωκεανό των ανθρώπων και όχι ρακοσυλλέκτης της κακίας στον σκουπιδοντενεκέ της ανθρωπίνης απέραντης αθλιότητας!....

Πολλοί άνθρωποι σέβονται και τιμούν τους πεθαμένους Αγίους, αλλά τους βασάνιζαν και τους εδίωκαν, όταν ζούσαν. Μας κουβαλήσανε και τους -δήθεν Κυρίους- από το Διεθνές Νομισματικό ταμείο σαν αθώα περιστέρια που θα φέρουν την λύση. Μόνο που δεν είναι περιστέρια. Κόρακες, κοράκια είναι. Και, εννοείται, ότι μεταξύ τους: Κόρακας, κοράκου μάτι δεν βγάζει ποτέ! Όσο με εμάς, τους πήρε ο πόνος!.... Αν έχουμε δάσκαλο και οδηγό κοράκια, με μαθηματική ακρίβεια, θα μας οδηγήσουν σε ψοφίμια. Τέτοιους οδηγούς ΔΕΝ χρειαζόμαστε. ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΘΕΛΟΥΜΕ.

Εμείς πρέπει να έχουμε οδηγό το ΔΙΗΝΕΚΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ τον Χριστό, το ταμείο της αστείρευτης Θείας Χάριτος. ΟΧΙ λοιπόν ΔΟΥ ΝΟΥ ΤΟΥ (ΔΝΤ), αλλά ΔΟΥ ΠΟΥ ΤΟΥ, δηλαδή ΔΙΗΝΕΚΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ. Σ' αυτό το ΔΙΗΝΕΚΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ, με χριστιανική αυταπάρνησι, κατέθεταν οι σήμερα τιμώμενοι Άγιοι μας. Και ΤΩΡΑ, ΠΑΜΠΛΟΥΤΟΙ, μπορούν και θέλουν να μας δίδουν πλούσιες και ανεξάντλητες ΔΩΡΕΕΣ, από την αστείρευτη τράπεζα του ουρανού, ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, με μόνο αντάλλαγμα την δική μας αγαθή προαίρεση.

Ας μη χάσουμε, λοιπόν, την ΕΥΚΑΙΡΙΑ. Ιδού καιρός πνευματικής κατάθεσης. Ο δε ΤΟΚΟΣ αυτής της συνδιαλλαγής, σύμφωνα με την αψευδή και προφητική υπόσχεση του Χριστού είναι, γι' αυτή την ζωή, ο τόκος υπερπολλαπλάσιος, για δε την άλλη ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΙΩΝΙΟΣ.

Η σημερινή δε θλιβερή κατάσταση μεγιστοποιεί τελικά την μεγάλη σημασία, ωφέλεια και ανάγκη της σημερινής εξαισίας εορτής. Οπότε και η ευγνωμοσύνη μας, βεβαίως και είναι ακόμα πιο μεγάλη προς τον Επίσκοπό μας κ.κ. Νικόλαον, που ως γνωστόν εθέσπισε την σημερινή εορτή.

Εύχομαι, ολόθερμα, αγαπητοί μου αδελφοί, δια πρεσβειών των Φθιωτών Αγίων μας, στα δύσκολα χρόνια που ζούμε, αντιστεκόμενοι θεοπρεπώς, νικηταί της αμαρτίας, να εισέλθουμε εις την Βασιλεία των Ουρανών, εκεί όπου ΟΛΩΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ μας περιμένουν οι τοπικοί μας Άγιοι! ... Αμήν. Γένοιτο!...

Αμήν.

Γένοιτο.

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

Ομιλία κατά την αγρυπνία προς τιμήν των Φθιωτών Αγίων εις τον Ι. Μητροπολιτικό Ναό Λαμίας 19-03-2011

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος Ηγούμενος Ι. Μονής Αγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

Πηγή: impantokratoros.gr